A TÖRVÉNYSZÉK ÍTÉLETE (negyedik tanács)

2021. június 9.*

„Közös kül- és biztonságpolitika – Iránnal szemben az atomfegyverek elterjedésének megakadályozása érdekében hozott korlátozó intézkedések – A pénzeszközök befagyasztása – Azon személyek, szervezetek és szervek jegyzéke, akikre, illetve amelyekre a pénzeszközök és gazdasági erőforrások befagyasztása alkalmazandó – A felperes nevének az e jegyzéken való további szerepeltetése – Mérlegelési hiba – EUMSZ 266. cikk”

A T-580/19. sz. ügyben,

Sayed Shamsuddin Borborudi (lakóhelye: Teherán [Irán], képviseli: L. Vidal ügyvéd)

felperesnek

az **Európai Unió Tanácsa** (képviselik: V. Piessevaux és D. Mykolaitis, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen

az Iránnal szembeni korlátozó intézkedésekről szóló 267/2012/EU rendelet végrehajtásáról szóló, 2019. május 27-i (EU) 2019/855 tanácsi végrehajtási rendelet (HL 2019. L 140., 1. o.) azon részeiben történő megsemmisítése iránt, amelyekben az továbbra is szerepelteti a felperes nevét az Iránnal szembeni korlátozó intézkedésekről és a 961/2010/EU rendelet hatályon kívül helyezéséről szóló, 2012. március 23-i 267/2012/EU tanácsi rendelet (HL 2012. L 88., 1. o.; helyesbítések: HL 2012. L 332., 31. o.; HL 2014. L 93., 85. o.; HL 2019. L 297., 8. o.) IX. mellékletében szereplő jegyzéken, az EUMSZ 263. cikk alapján benyújtott kérelme tárgyában,

A TÖRVÉNYSZÉK (negyedik tanács)

tagjai: S. Gervasoni elnök, L. Madise és J. Martín y Pérez de Nanclares (előadó) bírák,

hivatalvezető: E. Artemiou tanácsos,

tekintettel az eljárás írásbeli szakaszára és a 2020. december 3-i tárgyalásra,

meghozta a következő

* Az eljárás nyelve: angol.

Ítéletet[1]

I. A jogvita előzményei

[omissis]

B. A felperes nevének a szóban forgó jegyzékekbe való felvétele

5 A 2010/413 határozat módosításáról szóló, 2011. december 1-jei 2011/783/KKBP tanácsi határozattal (HL 2011. L 319., 71. o.) a Tanács azzal a céllal módosította az előbbi határozatot, hogy ezeket a korlátozó intézkedéseket más olyan személyekre és szervezetekre is alkalmazza, akiknek, illetve amelyeknek a nevét felvette az ezen előbbi határozat II. mellékletében szereplő jegyzékbe. A felperes, Sayed Shamsuddin Borborudi nevét, valamint neve e jegyzékbe való felvételének időpontját, a jelen esetben 2011. december 1-jét, a következő indokolással vették fel a 2010/413 határozat II. mellékletébe:

„Az [Egyesült Nemzetek Szervezete] által jegyzékbe vett [i]ráni [a]tomenergia-szervezet vezetőhelyettese, ahol is az [Egyesült Nemzetek Szervezete] által jegyzékbe vett Feridun Abbasi Davani beosztottja. Legalább 2002 óta részt vesz Irán nukleáris programjában, korábban többek között az AMAD [projekt] beszerzési és logisztikai vezetője volt, és ő felelt azért, hogy fedőcégeken, például a Kimia Madanon keresztül berendezéseket és alapanyagokat szerezzenek be Irán nukleárisfegyver-programjához.”

[omissis]

C. A felperes nevének a szóban forgó jegyzékeken való további szerepeltetése

[omissis]

11 2014. április 15-i levelében a felperes újabb kérelmet terjesztett a Tanács elé a nevének a szóban forgó jegyzékekből való törlése iránt (a továbbiakban: 2014. április 15-i levél). Ezen új kérelem tartalma lényegében megegyezett a fenti 9. pontban említett 2013. január 31-i levél tartalmával. E tekintetben – az ezen utóbbi levél tartalmán túlmenően – a 2014. április 15-i levél megemlített egy közös cselekvési tervet, amelyet 2013. november 24-én Genfben (Svájc) írtak alá. A felperes előadta, hogy e tervre figyelemmel az AEOI elvárta a Tanácstól, hogy gondolja át az iráni nukleáris programban részt vevő személyekkel és szervezetekkel szembeni korlátozó intézkedések bevezetésére irányuló döntését. A felperes arra is hivatkozott, hogy sem tanácsadóként, sem igazgatóként nem folytat semmiféle együttműködést a szankciók hatálya alatt álló társaságokkal vagy szervekkel, sem pedig az iráni atomenergia-iparral kapcsolatban álló szervezetekkel.

12 A 2014. április 15-i levél megküldését követően a Tanács és a felperes között nem került sor levélváltásra 2019. május 27-ig, amikor is a Tanács – a személyek és szervezetek 2010/413 határozat II. mellékletében szereplő jegyzékének az e határozat 26. cikkének (3) bekezdésében előírt éves felülvizsgálatát követően – elfogadta a 2010/413 határozat módosításáról szóló (KKBP) 2019/870 határozatot (HL 2019. L 140., 90. o.). A 2019/870 határozat 1. cikke a mellékletének megfelelően módosította a 2010/413 határozat II. mellékletét. A felperesre vonatkozóan az e mellékletben szereplő információt azzal a céllal módosították, hogy az azonosító adatokat tartalmazó oszlop kiegészüljön a felperes születési időpontjával, azaz 1969. szeptember 21-gyel.

1 A jelen ítéletnek csak azok a pontjai kerülnek ismertetésre, amelyek közzétételét a Törvényszék hasznosnak tartja.

13 2019. május 27-én a Tanács elfogadta a 267/2012 rendelet végrehajtásáról szóló (EU) 2019/855 végrehajtási rendeletet (HL 2019. L 140., 1. o.; a továbbiakban: megtámadott jogi aktus) is. A megtámadott jogi aktus 1. cikke értelmében a 267/2012 rendelet IX. melléklete a 2010/413 határozat II. mellékletét illetően a 2019/870 határozattal bevezetett módosítások figyelembevétele céljából módosult. Konkrétan: a felperes neve a 267/2012 rendelet IX. melléklete A. táblázatának 25. sorában, a nukleáris vagy ballisztikus rakétákhoz kapcsolódó tevékenységekben részt vevő személyek és szervezetek, valamint az iráni kormányt támogató személyek és szervezetek körében szerepel.

II. Az eljárás és a felek kérelmei

14 A Törvényszék Hivatalához 2019. augusztus 20-án benyújtott keresetlevelével a felperes előterjesztette a jelen keresetet.

15 A Törvényszék eljárási szabályzata 27. cikkének (3) bekezdése alapján a Törvényszék elnöke 2019. október 17-i határozatával az ügyet a negyedik tanácsba beosztott új előadó bírónak osztotta ki.

16 2019. november 22-én a Tanács ellenkérelmet nyújtott be a Törvényszék Hivatalához.

17 A felperes 2020. február 14-én, a Tanács pedig 2020. április 23-án nyújtotta be a választ, illetve a viszonválaszt.

18 Az eljárás írásbeli szakaszának lezárására 2020. április 23-án került sor.

19 A Törvényszék – az eljárási szabályzat 89. cikke (3) bekezdésének a) pontjában előírt pervezető intézkedések keretében – 2020. október 6-án arra kérte a feleket, hogy válaszoljanak egy sor kérdésre, amelyekre a felek az előírt határidőn belül válaszoltak.

20 A felek szóbeli előterjesztéseit és a Törvényszék kérdéseire adott válaszaikat a 2020. december 3-án megtartott tárgyaláson meghallgatták.

21 A felperes azt kéri, hogy a Törvényszék:

– az őt érintő részeiben semmisítse meg a megtámadott jogi aktust;

– kötelezze a Tanácsot a nevének a 267/2012 rendelet IX. mellékletéből való törlésére;

– a Tanácsot kötelezze az összes költség viselésére.

22 A Tanács azt kéri, hogy a Törvényszék:

– a keresetet mint megalapozatlant utasítsa el;

– a felperest kötelezze a költségek viselésére.

III. A jogkérdésről

A. Az első kereseti kérelemről

23 Megjegyzendő, hogy a felperes nem kérte a 2019/855 végrehajtási rendelettel egyidejűleg elfogadott 2019/870 határozat megsemmisítését.

24 A 2010/413 határozat meghozatalának alapjául szolgáló EUSZ 29. cikk szerint „[a] Tanács határozatokat fogad el, amelyek meghatározzák, hogy az Unió hogyan viszonyul egy adott földrajzi vagy tematikus természetű kérdéshez. A tagállamok biztosítják, hogy nemzeti politikáik megfeleljenek az uniós álláspontoknak”.

25 Az EUMSZ 215. cikk (1) bekezdése akként rendelkezik, hogy „[h]a az Európai Unióról szóló szerződés V. címének [az EUSZ 29. cikket tartalmazó] 2. fejezete szerint elfogadott valamely határozat az egy vagy több harmadik országgal fennálló gazdasági és pénzügyi kapcsolatok részbeni vagy teljes megszakítását vagy korlátozását írja elő, a Tanács az Unió külügyi és biztonságpolitikai főképviselője és a Bizottság által előterjesztett együttes javaslat alapján, minősített többséggel elfogadja a szükséges intézkedéseket. Erről tájékoztatja az Európai Parlamentet”. E rendelkezés (2) bekezdése előírja, hogy „[a]mennyiben az Európai Unióról szóló szerződés V. címének 2. fejezete alapján elfogadott valamely határozat úgy rendelkezik, a Tanács az (1) bekezdésben említett eljárásnak megfelelően egyes természetes és jogi személyekkel, csoportokkal vagy nem állami, illetve államisággal nem rendelkező entitásokkal szemben korlátozó intézkedéseket állapíthat meg”.

26 Az ítélkezési gyakorlatból kitűnik, hogy az EUSZ 29. cikk alapján elfogadott határozatok és az EUMSZ 215. cikk alapján elfogadott rendeletek a jogi aktusok két típusába tartoznak, az előbbiek az Uniónak az elfogadandó korlátozó intézkedésekkel kapcsolatos álláspontját határozzák meg, utóbbiak pedig az említett intézkedések uniós szintű érvényesülését szolgáló eszközöknek minősülnek (2017. március 28-i Rosneft ítélet, C-72/15, EU:C:2017:236, 90. pont).

27 Ezen túlmenően a Bíróság megállapította, hogy az EUMSZ 215. cikk alapján elfogadott rendelet érvényességéhez szükséges, hogy ezt megelőzően a közös kül- és biztonságpolitikára (KKBP) vonatkozó rendelkezéseknek megfelelően érvényes határozatot fogadjanak el (lásd ebben az értelemben: 2017. március 28-i Rosneft ítélet, C-72/15, EU:C:2017:236, 55. pont). Másként fogalmazva: egy rendelet EUMSZ 215. cikk alapján történő elfogadása egy, az EUSZ 29. cikk szerinti határozat elfogadásától függ.

28 A jogi aktusok e két típusa közötti szoros kapcsolat ellenére továbbra is igaz az, hogy két eltérő és független jogi aktusról van szó, így semmi nem gátolja, hogy egy felperes kizárólag egy végrehajtási rendeletet támadjon meg.

29 Ily módon a jelen ügyben az a körülmény, hogy a kereset tárgya a megtámadott jogi aktus felperest érintő részeinek megsemmisítése iránti kérelemre szorítkozik, és nem vonatkozik egyúttal a 2019/870 határozatra, nem képezi a kereset vizsgálatának akadályát, ami nem érinti azokat a következményeket, amelyeket a megtámadott jogi aktus esetleges megsemmisítése erre a határozatra nézve kiválthat (lásd az alábbi 91. és azt követő pontokat).

[omissis]

C. Az ügy érdeméről

[omissis]

3. A felperes AEOI vezetőhelyetteseként fennálló minőségéről

52 Elsősorban emlékeztetni kell arra, hogy a felperes azt állítja, hogy 2013 augusztusától már nem dolgozik az AEOI-nak, és hogy már semmiféle kapcsolatban nem áll ezzel a szervezettel. Ezen állításának alátámasztása céljából a felperes először is egy, az AEOI főigazgatója által 2019. május 5-én aláírt igazolást terjeszt elő, amely szerint a felperes „az [AEOI] ügyvezetési feladatokért felelős igazgatóhelyetteseként és e szervezet helyettes adminisztratív és pénzügyi vezetőjeként” dolgozott

2011. április 23. és 2013. augusztus 31. között. Az ellenkérelemben a Tanács által azzal kapcsolatban kifejtett bírálatokra válaszul, hogy a fent említett igazolás technikailag gyenge minőségű és hogy azt nem hitelesítették, a felperes – a válasz benyújtásakor – az AEOI humánerőforrás-fejlesztéssel és juttatásokkal foglalkozó főigazgatósága által 2020. január 22-én kiadott újabb igazolást terjeszt elő. Ezen utóbbiban – amelynek tartalma megegyezik a 2019. május 5-i igazolásával – az szerepel, hogy 2013. augusztus 31. után a felperes az AEOI-nál nem töltött be pozíciót, nem volt annak alkalmazottja, és nem volt az AEOI-val munkaviszonya. A felperes másodszor azzal érvel, hogy az AEOI vezetőhelyetteseként fennálló állítólagos minőségének ellentmond az Egyesült Királyság külügyminisztériumának 2019. június 23-i sajtóközleménye, amely szerint a Közel-Keletért felelős miniszter beszélt – többek között – az AEOI vezetőhelyettesével, A-val. Harmadszor, a válaszban a felperes kiemeli, hogy a NAÜ egyetlen jelentése sem tartalmazza a nevét. Márpedig – álláspontja szerint – e szervezet különféle jelentései rendszeresen említik az AEOI jogi képviselőinek, és különösen igazgazójának nevét. Végezetül negyedszer a felperes megjegyzi, hogy a közös átfogó cselekvési terv aláírása óta az iráni nukleáris programot a NAÜ és az Unió szorosan figyelemmel kíséri. Következésképpen – a felperes szerint – ha továbbra is ténylegesen kapcsolatban állt volna az AEOI-val, a Tanács rendelkezett volna az ennek bizonyítására alkalmas információkkal.

53 A felperes által benyújtott, az AEOI főigazgatója által 2019. május 5-én aláírt igazolással szemben a Tanács által megfogalmazott bírálatok ellenére, valamint a felperes által felhozott bizonyos érvek vitatása ellenére megjegyzendő, hogy a jelen eljárásban a Tanács ráadásul nem vitatja, hogy a felperes 2013 augusztusa óta már nem dolgozik az AEOI-nál.

54 A Tanács ugyanakkor azzal érvel, hogy – bizonyos körülményekre figyelemmel – nem volt észszerűtlen a megtámadott jogi aktus elfogadásakor azt gondolni, hogy a felperes továbbra is az AEOI egyik vezetőhelyettese. Ez lényegében először is abból következett, hogy a felperes nem terjesztett elő bizonyítékokat a 2014. április 15-i levelében szereplő állítások alátámasztására, másodszor e levél nem egyértelmű tartalmából, amely azt sugallja, hogy azt a felperes az AEOI vezetőhelyetteseként írta, harmadszor abból, hogy a felperes nem közölte a Tanáccsal a címét, illetve az AEOI-étől eltérő elérhetőséget, negyedszer abból, hogy a felperes az említett levél után nem lépett kapcsolatba a Tanáccsal, ötödször pedig abból, hogy sem az AEOI honlapja, sem pedig más nyilvános források nem szolgáltak olyan információkkal, amelyekből meg lehetett volna tudni, hogy kik töltik be az AEOI vezetői tisztségeit, így e tekintetben kizárólag a felperestől származó írásbeli bizonyítékokra tudott támaszkodni.

55 E tekintetben meg kell állapítani, hogy a Tanács – a bizonyítási teher megfordítása nélkül – nem róhatja fel a felperesnek, hogy nem bizonyította azt, hogy minden tevékenységgel felhagyott az AEOI-nál, oly módon, hogy megköveteli tőle, hogy tájékoztassa erről a körülményről, és még kevésbé úgy, hogy terjesszen bizonyítékokat a Tanács elé (lásd ebben az értelemben: 2014. július 3-i Alchaar kontra Tanács ítélet, T-203/12, nem tették közzé, EU:T:2014:602, 152. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Éppen ellenkezőleg: a Tanácsnak a feladata, hogy – a korlátozó intézkedéseknek a 2010/413 határozat 26. cikkének (3) bekezdésében és a 267/2012 rendelet 46. cikkének (7) bekezdésében előírt éves felülvizsgálata keretében – gondosan megvizsgálja a felperes nevének a szóban forgó jegyzékekbe való felvételét alátámasztó bizonyítékokat. Ez nem képezi akadályát annak, hogy a felperes bármikor észrevételeket, vagy új bizonyítékokat nyújtson be a 2010/413 határozat 24. cikkének (4) bekezdésében és a 267/2012 rendelet 46. cikke (5) bekezdésében foglaltaknak megfelelően. A felperest megillető olyan lehetőségről van azonban szó, amely nem mentesítheti a Tanácsot a rá háruló bizonyítási tehertől.

[omissis]

62 Másrészről meg kell állapítani, hogy mindenesetre a jegyzékbe való felvételre irányuló javaslat nem bizalmas kivonata csak egyetlen szakaszt tartalmaz, amelynek szövege megegyezik a szóban forgó jegyzékekbe való felvétel indokolásában szereplő szöveggel. Ezt azonban nem egészíti ki olyan bizonyíték, amely alátámasztaná azt az indokot, amely szerint a felperes az AEOI egyik vezetőhelyettese.

[omissis]

5. A felperes jegyzékbe való felvétel indokolásában szereplő tevékenységeinek múltbéli jellegéről

[omissis]

80 Amikor a Tanács azt állítja, hogy a felperes nevének a szóban forgó jegyzékeken való további szerepeltetését a felperes múltbéli tevékenységei igazolják, azon indokolást változtatja meg, amelyen a megtámadott jogi aktus alapul, és aminek a Törvényszék nem tehet eleget (lásd ebben az értelemben: 2012. október 26-i Oil Turbo Compressor kontra Tanács ítélet, T-63/12, EU:T:2012:579, 29. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

81 Mindenesetre emlékeztetni kell arra, hogy az ítélkezési gyakorlat értelmében a szóban forgó jegyzékekbe való felvételnek az – atomfegyverek elterjedésének veszélyével járó iráni nukleáris tevékenységek támogatásával kapcsolatos – kritériuma azt foglalja magában, hogy bizonyított legyen az érintett személy vagy szervezet tevékenységei és az atomfegyverek elterjedése közötti közvetlen vagy közvetett kapcsolat fennállása (2015. március 25-i Central Bank of Iran kontra Tanács ítélet, T-563/12, EU:T:2015:187, 66. pont).

82 Ezen túlmenően megállapítást nyert, hogy a 2010/413 határozatnak és a 267/2012 rendeletnek a pénzeszközök befagyasztását előíró különféle rendelkezéseit általánosan fogalmazták meg („közreműködnek, azzal közvetlen kapcsolatban állnak vagy ahhoz támogatást biztosítanak”) anélkül, hogy a pénzeszközök befagyasztásával kapcsolatos döntést megelőzően tanúsított magatartásra hivatkoznának (2013. november 28-i Tanács kontra Manufacturing Support & Procurement Kala Naft ítélet, C-348/12 P, EU:C:2013:776, 85. pont).

83 Egyebekben emlékeztetni kell arra, hogy az Iránnal szembeni korlátozó intézkedések célja, hogy megelőzze az atomfegyverek elterjedését oly módon, hogy nyomást gyakorol erre az államra azzal a céllal, hogy felhagyjon az atomfegyverek elterjedésének kockázatát hordozó tevékenységeivel. A 2010/413 határozat, a 961/2010 rendelet és a 267/2012 rendelet rendszeréből és általános céljából egyaránt kitűnik, hogy azok célja ebben az államban az atomfegyverek „elterjedése veszélyének” megakadályozása, valamint hogy a pénzeszközök befagyasztásával kapcsolatban az e rendelkezések alapján előírt intézkedések megelőző célúak (lásd ebben az értelemben: 2011. december 21-i Afrasiabi és társai ítélet, C-72/11, EU:C:2011:874, 44. pont).

84 Ebből következik, hogy a korlátozó intézkedések valamely személlyel szembeni elfogadása nem feltételezi, hogy ez a személy korábban tényleges, elítélendő magatartást tanúsított, elégséges lehet önmagában az a kockázat, hogy ez a személy a jövőben ilyen magatartást tanúsít (lásd ebben az értelemben: 2013. november 28-i Tanács kontra Manufacturing Support & Procurement Kala Naft ítélet, C-348/12 P, EU:C:2013:776, 84. pont).

85 Ily módon, jóllehet nem követelhető meg az iráni nukleáris programban a korlátozó intézkedések elfogadását megelőzően való tényleges részvétel, a valamely személy tevékenységei és az atomfegyverek elterjedése közötti közvetlen vagy közvetett kapcsolat e személy neve szóban forgó jegyzékekbe való felvételének egyik feltételét képezi (lásd ebben az értelemben: 2017. március 7-i Neka Novin kontra Tanács ítélet, T-436/14, nem tették közzé, EU:T:2017:142, 30. pont).

86 A jelen ügyben külön-külön nem igazolhatja a felperes nevének a szóban forgó jegyzékekbe való felvételét az, hogy korábban funkciókat töltött be az AEOI-nál, és az, hogy korábban részt vett az iráni nukleáris programban, feltéve hogy ez bebizonyosodik. Noha ugyanis a Tanács a felperes korábbi funkcióira és az iráni nukleáris programban való korábbi részvételére, valamint annak kockázatára szándékozott támaszkodni, hogy a felperes – figyelemmel ismereteire és készségeire – támogatja az atomfegyverek elterjedésének kockázatát hordozó iráni nukleáris tevékenységeket, a Tanács feladata lett volna olyan komoly és egybevágó bizonyítékokat előterjeszteni, amelyek alapján észszerűen úgy lehet vélni, hogy a megtámadott jogi aktus elfogadásának időpontjában a felperes kapcsolatokat tartott fenn az AEOI-val és az iráni nukleáris programmal, vagy – általánosságban – az atomfegyverek elterjedésének kockázatát hordozó tevékenységekkel, ami igazolja nevének a szóban forgó jegyzékekbe való felvételét az után, hogy felhagyott tevékenységeivel ebben a szervezetben, és már nem vesz részt az iráni nukleáris programban (2016. február 18-i Jannatian kontra Tanács ítélet, T-328/14, nem tették közzé, EU:T:2016:86, 40. pont).

[omissis]

D. A jelen ítéletnek a 2019/870 határozatra gyakorolt következményei

91 A Törvényszék által feltett egyik kérdésre válaszul a felperes lényegében előadja, hogy abban az esetben, ha a Törvényszék megsemmisítené a megtámadott jogi aktust, a Tanácsnak vissza kellene vonnia a 2019/870 határozatot.

92 Ugyanerre a kérdésre válaszul a Tanács megjegyzi, hogy a felperes a megtámadott jogi aktusnak csak az őt érintő részeiben történő megsemmisítését kérte. Ezen túlmenően a Tanács jelezte, hogy ha a Törvényszék ezt a jogi aktust megsemmisítené, a megsemmisítés csak ezen utóbbira vonatkozna. Emellett előadta, hogy a Törvényszéket kötik a felperes által megfogalmazott kereseti kérelmek, és hogy azokon túlterjeszkedve nem hozhat határozatot. A Tanács végül hangsúlyozta, hogy a 2019/870 határozatot felváltotta az Iránnal szembeni korlátozó intézkedésekről szóló 2010/413/KKBP határozat módosításáról szóló (KKBP) 2020/849 határozat (HL 2020. L 196., 8. o.).

93 Meg kell állapítani, hogy a jelen ítélet csak a megtámadott jogi aktus, azaz a 2019/855 végrehajtási rendelet megsemmisítését mondja ki. Ennélfogva nem vonhatja maga után automatikusan a 2019/870 határozat megsemmisítését.

94 A jogbiztonság súlyos megsértését vonhatja maga után azonban az a körülmény, hogy a 2019/870 határozatot annak ellenére továbbra is alkalmazni kell, hogy a megtámadott jogi aktust megsemmisítik, mivel ez a két jogi aktus azonos intézkedéseket ír elő a felperessel szemben (2013. április 17-i TCMFG kontra Tanács ítélet, T-404/11, nem tették közzé, EU:T:2013:194, 43. pont).

95 Ezen túlmenően a Tanács a jelen ítéletnek való megfelelés és az ítélet teljes végrehajtása érdekében nem csupán ezen ítélet rendelkező részét köteles tiszteletben tartani, hanem indokolásának azon részét is, amely a rendelkező részt szükségképpen alátámasztva elengedhetetlen a rendelkező rész pontos értelmének meghatározásához. Az indokolás határozza meg egyrészt a felperes nevének a szóban forgó jegyzékbe való felvételével kapcsolatos, annyiban jogellenesnek minősülő indokokat, amennyiben azok mérlegelési hibában szenvednek, másrészt az indokolás mutat rá a rendelkező részben megállapított jogellenesség pontos okaira, amelyeket a Tanácsnak figyelembe kell vennie (lásd ebben az értelemben: 2008. október 23-i People's Mojahedin Organization of Iran kontra Tanács ítélet, T-256/07, EU:T:2008:461, 60. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

96 Azonban, jóllehet a megsemmisítést kimondó ítélet indokolásában a jogellenesség megállapítása elsősorban arra kötelezi a megsemmisített jogi aktust kibocsátó intézményt, hogy a megsemmisített jogi aktus helyébe léptetni tervezett jogi aktusban küszöbölje ki ezt a jogellenességet, az – amennyiben egy adott területre vonatkozó, meghatározott tartalommal bíró rendelkezésre irányul – más

következményekkel is járhat ezen intézmény számára (lásd 2008. október 23-i People's Mojahedin Organization of Iran kontra Tanács ítélet, T-256/07, EU:T:2008:461, 61. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

97 A jelen ügyhöz hasonló esetben, amikor a 267/2012 rendelet IX. mellékletében szereplő, a 267/2012 rendelet 46. cikkének (7) bekezdése értelmében rendszeres időközönként felülvizsgálandó jegyzéket módosító végrehajtási rendelet megsemmisítéséről van szó, a rendeletet elfogadó intézmény mindenekelőtt köteles biztosítani, hogy a megsemmisítést kimondó ítéletet követően meghozandó, az ítélet meghozatala utáni időszak vonatkozásában a pénzeszközök befagyasztására irányuló esetleges későbbi határozatokban ne forduljanak elő ugyanezek a jogellenességek (lásd ebben az értelemben: 2008. október 23-i People's Mojahedin Organization of Iran kontra Tanács ítélet, T-256/07, EU:T:2008:461, 62. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

98 El kell továbbá ismerni, hogy a megsemmisítést kimondó ítéletek visszaható hatálya folytán a jogellenesség kimondása a megsemmisített jogi aktus hatálybalépésének időpontjára nyúlik vissza (lásd: 2008. október 23-i People's Mojahedin Organization of Iran kontra Tanács ítélet, T-256/07, EU:T:2008:461, 64. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Ennélfogva azt a következtetést kell levonni, hogy az EUMSZ 266. cikk alapján a jelen ügyben a Tanács köteles lehet arra is, hogy eltávolítsa a megsemmisítést kimondó ítélet meghozatalának időpontjában már elfogadott rendelkezésekből a felperes nevének a jegyzékbe való felvételével kapcsolatos, a jogellenesnek minősítettekkel azonos tartalommal rendelkező indokokat, ha ezeket az indokokat a Törvényszék által a jelen ítéletben megvizsgáltakkal azonos bizonyítékok támasztják alá (lásd analógia útján: 1988. április 26-i Asteris és társai kontra Bizottság ítélet, 97/86, 99/86, 193/86 és 215/86, EU:C:1988:199, 30. pont). Ez tehát vonatkozik a megtámadott jogi aktus elfogadásánál későbbi, a jegyzékbevétellel kapcsolatban a jelen megsemmisítést kimondó ítéletben jogellenesnek nyilvánítottakkal azonos indokokat tartalmazó és ugyanazokon a bizonyítékokon alapuló rendelkezésekre is (lásd analógia útján: 1988. április 26-i Asteris és társai kontra Bizottság ítélet, 97/86, 99/86, 193/86 és 215/86, EU:C:1988:199, 31. pont), így a megtámadott jogi aktussal azonos időpontban hatályba lépő 2019/870 határozatra is, feltéve hogy az a megsemmisítést kimondó jelen ítéletben jogellenesnek nyilvánítottakkal azonos indokokat tartalmaz, és ugyanazokon a bizonyítékokon alapul.

[omissis]

A fenti indokok alapján

A TÖRVÉNYSZÉK (negyedik tanács)

a következőképpen határozott:

1) A Törvényszék a Sayed Shamsuddin Borborudit érintő részeiben megsemmisíti az Iránnal szembeni korlátozó intézkedésekről szóló 267/2012/EU rendelet végrehajtásáról szóló, 2019. május 27-i (EU) 2019/855 tanácsi végrehajtási rendeletet.

2) A Törvényszék a Tanácsot kötelezi a költségek viselésére.

Gervasoni Madise Martín y Pérez de Nanclares

Kihirdetve Luxembourgban, a 2021. június 9-i nyilvános ülésen.

Aláírások